

ΚΑΜΙΑ ΖΩΗ, ΠΟΛΛΕΣ ΖΩΕΣ ...
Των Βασιλείας Σκουρκέα, Γεωργίας Χαραλαμπίδου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1
- B) ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2
- Γ) ΚΟΡΙΤΣΙ

ΣΚΗΝΗ 1

Βράδυ. Κλειστά φώτα. Μόλις ανοίξουν τα φώτα βρισκόμαστε στο εσωτερικό ενός εγκαταλελειμμένου σπιτιού. Στη σκηνή βρίσκονται τα δύο φαντάσματα.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1: (Γελώντας)

Τον είδες πως έτρεχε;!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2: (Γελώντας)

Σηκώθηκαν οι τρίχες του από τον φόβο! Για άλλη μια φορά τα καταφέραμε!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Καλά να πάθει, που ήθελε να μπει στο σπιτάκι μας!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Οντως, δεν μου αρέσει όταν παραβιάζουν τον προσωπικό μας χώρο.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Αυτοί οι μεσίτες που έρχονται συνεχώς τον τελευταίο καιρό, το έχουν παρατραβήξει.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Μα, δεν καταλαβαίνουν ότι το σπίτι μας δεν τους ανήκει;

Το Φάντασμα 2 πηγαίνει στη μέση της σκηνής.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Αυτό το σπίτι έχει μεγάλη ιστορία. Έζησε πολλά, πολλά, πολλά, πολλά χρόνια. Αυτότο σπίτι το έχτισε ο προ-προ-προ-προ-προ-προπάππους μας, ο Αμφιλόχιος, για να προστατευτεί από την επιδρομή των Νορμανδών, ο ίδιος ο αυτοκράτορας Ρωμανός Δ΄ Διογένης. Όχι για να το ανακαινίσουν τώρα κάτι τυχάρπαστοι!

Στη λέξη «ανακαινίσουν» τα δύο φαντάσματα κάνουν μία γκριμάτσα.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Το σπίτι αυτό πέρασε από γενιά, σε γενιά, σε γενιά, σε γενιά, σε γενιά, σε γενιά, σε γενιά για να φτάσει σε εμάς! Είναι υποχρέωσή μας να το προστατεύσουμε.

Το Φάντασμα 2 βγάζει έναν μαυροπίνακα και τραβάει μια γραμμή δίπλα στις υπόλοιπες γραμμές που βρίσκονται δίπλα στο έτος 2023. Στον μαυροπίνακα αναγράφονται τα έτη από 1975 μέχρι το 2023. Τα φαντάσματα τραβάνε μία γραμμή δίπλα από την τάδε ημερομηνία και συμβολίζει τους μεσίτες που έδωξαν με επιτυχία.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Πω πω... Δες πόσο αυξήθηκαν οι μεσίτες τα τελευταία χρόνια...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Φταίει που ανεβαίνουν οι τιμές των ακινήτων.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Τουλάχιστον όλα αυτά τα χρόνια κανένας δεν κατάφερε να πάρει το πολύτιμο σπιτάκι μας.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Αφού κάνουμε πολύ καλή δουλειά στο να το προστατεύουμε. Τολμώ να πω πως είμαστε επαγγελματίες!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Είμαι σίγουρος ότι ο προ-προ-προ-προ-προ-προπάππους μας, Αμφιλόχιος, είναι πολύ, πολύ, πολύ περήφανος.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Σα να τον ακούω να μας λέει συγχαρητήρια κάθε φορά που διώχνουμε κάποιον μεσίτη με επιτυχία.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Αυτό το σπίτι έχει μεγάλη ιστορία! Δεν θέλω να έρθει όποιος κι όποιος, να αλλάξει τις ταπετσαρίες και τα φωτιστικά, να το γεμίσει με νέα έπιπλα και... να αλλάξει το όνομα στο κουδούνι του σπιτιού!

Στην τελευταία φράση «να αλλάξει... σπιτιού» τα φαντάσματα κάνουν γκριμάτσα φόβου.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Για αυτό δεν πρέπει να το επιτρέψουμε. Μπορώ να πω πως με την τόσο καλή δουλειά που κάνουμε το σπίτι θα μείνει δικό μας για άλλα... άπειρα χρόνια!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Νομίζω πως αυτή τη φορά κάναμε τόσο καλά τη δουλειά μας που δεν θα ξαναεπιστρέψει ο μεσίτης.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Μπα... Μη το λες. Έχει ξαναβγεί στις ειδήσεις ότι το σπίτι μας μπορεί να είναι στοιχειωμένο αλλά κανέναν δεν τον πείραξε. Λένε ότι αυτό το σπίτι είναι τόσο καλοχτισμένο και βρίσκεται σε τόσο καλή περιοχή που θα έχει τρελή ζήτηση μόλις βγει στην αγορά!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Κάποιος θα πλουτίσει και κάποιος θα ζήσει σε αυτό το παραδεισένιο μέρος...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Αλλά βρισκόμαστε εμείς εδώ και όσο παραμένουμε σε αυτό το σπίτι δεν επιτρέπουμε σε κανέναν να το πάρει! Γι' αυτό δεν χρειάζεται να σκέφτεσαι τι θα γίνει αν- αν- αν, γιατί αυτό το "αν" δεν θα υπάρξει!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Δίκιο έχεις! Λοιπόν, νομίζω ότι μας αξίζει μια ωραία, ξεκούραστη νύχτα!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Επιτέλους...

Μόλις καθίσουν στο πάτωμα τα δύο φαντάσματα ακούγεται ένας ήχος και πετάγονται όρθια.

ΣΚΗΝΗ 2

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Τι ήταν αυτό; Το άκουσες;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Μα καλά, δεν καταλαβαίνουν ότι δεν τους θέλουμε;!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Περίμενε... Αυτός ο ήχος δεν έρχεται από την πόρτα...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Δίκιο έχεις! Έρχεται από...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1, ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Οι μεσίτες έχουν κλειδιά, γιατί πάνε να μπουν από το παράθυρο;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Είμαι σίγουρος ότι έχουν καταστρώσει νέο κόλπο για να μας τη φέρουν και να πάρουν το πολύτιμο σπιτάκι μας!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Και αν είναι κλέφτες;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Και τι να θέλουν να πάρουν;

Τα δύο φαντάσματα μένουν για λίγο ακίνητα. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα κοιτιούνται μεταξύ τους.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1, ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

ΤΟ ΠΑΛΤΟ ΤΟΥ ΠΡΟ-ΠΡΟ-ΠΡΟ-ΠΡΟ-ΠΡΟ-ΠΡΟΠΑΠΠΟΥ ΜΑΣ!

Τα δύο φαντάσματα τρέχουν σε έναν καλόγερο και αρπάζουν το παλτό για να το προστατέψουν.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Γιατί να θέλει κάποιος το παλτό του προ-προ-προ-προ-προ-προπαππού μας;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Δεν ξέρω ... Ίσως γιατί είναι φτιαγμένο από πανάκριβο υλικό, είναι ζεστό και ανήκε στον μονάκριβό μας παππούλη!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Δίκιο έχεις. Πρέπει να προστατέψουμε αυτό το παλτό καλύτερα από τα ... μάτια μας.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Ναι, ναι! Ας συμφωνήσουμε από τώρα πως αυτό το παλτό δεν το παίρνει κανένας άλλος πέρα από εμάς τους δύο!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Σύμφωνοι!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Τελικά, είναι ληστής αυτός που έρχεται;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Δεν ξέρω...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Μισό λεπτό, πάω να δω...

Το φάντασμα 2 πηγαίνει στην άκρη της σκηνής και κοιτάει έξω.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Καλέ, αυτό δεν είναι μεσίτης! Ένα παιδάκι είναι!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Παιδάκι;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Ναι, ένα μικροκαμωμένο παιδάκι.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Και τι θέλει εδώ;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Είλικρινά, δεν ξέρω. Οι μεσίτες έρχονται μόνο για το συμφέρον τους. Αν δεν υπήρχε το χρήμα πίσω από την υπόθεση, δεν θα πατούσαν το πόδι τους εδώ. Αφού το σπίτι είναι “στοιχειωμένο”.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Ακριβώς. Άρα, τι θέλει ένα παιδάκι εδώ; Δεν ξέρει ότι είναι βράδυ και ότι αυτό το σπίτι είναι επικίνδυνο;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Περισσότερο δεν έχω απορήσει στη ζωή μου... και στη ζωή μου σαν φάντασμα.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Πλησιάζει, κρύψου! Ας το τρομάξουμε για να φύγει και να μας αφήσει στο ήρεμο βραδάκι μας.

Τα 2 φαντάσματα κρύβονται πίσω από τον πίνακα και ένα κοριτσάκι μπαίνει στην σκηνή.

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Ουφ... Πάλι καλά που ήταν ανοιχτό το παράθυρο, αλλιώς δεν ξέρω που θα έμενα το βράδυ...

Τα φαντάσματα περικυκλώνουν το κοριτσάκι.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Δεν σου έχουν μάθει να μην μπαίνεις σε ξένα σπίτια;

ΚΟΡΙΤΣΙ: (Τραυλίζοντας)

Μα... δεν μένει κανείς εδώ. Το σπίτι έχει εγκαταλειφθεί εδώ και χρόνια...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Και δεν ξέρεις για τα φαντάσματα που παραμονεύουν στα εγκαταλελειμμένα σπίτια;

ΚΟΡΙΤΣΙ: (Στον εαυτό της)

Γιατί φοβάσαι; Όλα είναι στο μυαλό σου, η κούραση φταίει. Δεν υπάρχουν φαντάσματα.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Α, ναι; Και ποιος σου είπε εσένα ότι δεν υπάρχουν;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Ε, λοιπόν να σε διαβεβαιώσω πως όχι μόνο υπάρχουν φαντάσματα, αλλά εκνευρίζονται και πάρα πολύ όταν μπαίνεις ακάλεστος σπίτι τους!

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Αφού το σπίτι είναι του κυρίου Αρχιμήδη που έχει το μεσιτικό γραφείο στην γωνία.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1, ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

ΠΟΙΑΝΟΥ;!

Τα φαντάσματα παθαίνουν αλληπάλληλα εγκεφαλικά.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Λοιπόν αν θες να ξέρεις, μικρή μου, το σπίτι αυτό ανήκει σε εμάς τους δύο και ουδεμία σχέση έχει με τον κύριο Αρχιμήδη!

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Τι λες καλέ; Αφού έχει κλειδιά!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Και τι μ' αυτό; Όποιος έχει τα κλειδιά δεν σημαίνει ότι έχει και το σπίτι!

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Συνήθως έτσι γίνεται...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Συνήθως! Όχι στην δική μας περίπτωση!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Ακριβώς! Το σπίτι αυτό ανήκει σε εμάς και μόνο εμάς!

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Μας εσείς είστε φαντάσματα, δεν υπάρχουνε. Τι το θέλετε το σπίτι;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Δεν υπάρχουμε; Αν δεν υπάρχουμε τότε πώς μας μιλάς τόση ώρα;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2: (Κοροϊδευτικά)

Μήπως έχεις παραισθήσεις; Αισθάνεσαι καλά; Μήπως θέλεις βοήθεια;

Τα φαντάσματα τρέχουν γύρω από τον κοριτσάκι τραβώντας την, στριφογυρίζοντας την, και δίνοντάς της άκυρα πράγματα.

ΚΟΡΙΤΣΙ: (Με γουρλωμένα μάτια)

Είστε όντως αληθινοί!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Φυσικά και είμαστε! Εσύ δεν μας πιστεύεις τόση ώρα ...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2: (Κάνοντας νόημα στο Φάντασμα 1)

Εγώ ακόμα δεν έχω καταλάβει τι κάνεις εδώ, και γιατί δεν σε έχουμε διώξει ακόμα!

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Δεν έχω που αλλού να πάω... Αυτό είναι το μόνο μέρος που βρήκα...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Τι εννοείς;

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Άμα δεν έβρισκα το σπίτι σας θα έπρεπε να κοιμηθώ στον δρόμο.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Στον δρόμο;

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Ναι, και ξέρετε... Δεν θέλω να κοιμάμαι στο δρόμο, έχει κρύο και είναι και βρώμικα.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Μα γιατί να κοιμάσαι στον δρόμο; Δικό σου σπίτι δεν έχεις; Πού είναι οι κηδεμόνες σου;

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Όχι, δεν έχω τίποτα! Δεν έχω κανέναν!

Το κοριτσάκι αρχίζει να κλαίει με λυγμούς.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1, ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Όχι, όχι, μην κλαις!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Ηρέμησε. Δεν χρειάζεται να φύγεις από το σπίτι μας, αν δεν έχεις που να πας...

ΚΟΡΙΤΣΙ: (Με βουρκωμένα μάτια)

Αλήθεια;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Ναι, ναι, ηρέμησε τώρα... Μπορείς να μείνεις εδώ και εμείς δεν θα σε πειράξουμε καθόλου.

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Μου το υπόσχεστε;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1, ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Υποσχόμαστε.

ΚΟΡΙΤΣΙ: **(Έχοντας πλέον ηρεμήσει κάπως)**

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ! Είχα πολύ καιρό να νιώσω φιλόξενη κάπου!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1, ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Παρακαλούμε... Παρακαλούμε...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Δεν μας είπες, όμως, πως κατέληξες σε αυτή τη κατάσταση...

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Δεν θυμάμαι. Όλα είναι πολύ θολά στη θύμησή μου...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Δεν μπορείς να θυμηθείς τίποτα; Αν μας μιλήσεις, ίσως να σε βοηθήσουμε κάπως.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Ναι, πες μας...

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Δεν θυμάμαι και πολλά, αλλά είναι κάποιες μέρες που έχουν μείνει πολύ καθαρές στο μυαλό μου. Σαν να τις έζησα χτες. Αυτό που ξέρω είναι ότι πάντα μόνοι μας ήμασταν με την μαμά και τον μπαμπά. Ποτέ δεν είχαμε δικό μας σπίτι. Κάποιες μέρες κοιμόμασταν σε σπίτια φίλων ή σε εκείνα τα μεγάλα σπίτια που είναι για τους ανθρώπους που δεν έχουν που να μείνουν, αλλά κυρίως κοιμόμασταν σε παγκάκια.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Και εσύ τώρα τι κάνεις εδώ μόνη σου; Περιμένουν απ' έξω οι γονείς σου να ελέγξεις πρώτα το σπίτι, και μετά να έρθετε εδώ για να μείνετε;

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Δεν είναι εδώ η μαμά και ο μπαμπάς.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Και πού είναι;

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Ο μπαμπάς μια μέρα μάς είπε ότι βρήκε δουλειά σε μια άλλη χώρα και θα πήγαινε εκεί να μαζέψει λεφτά να πάρουμε ένα δικό μας σπίτι να μείνουμε όλοι μαζί.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Και τι έγινε τελικά με τον μπαμπά; Έχετε κάποιο νέο του; Ξέρεις αν θα γυρίσει για να σας πάρει από εδώ και να σας πάει στο σπίτι που σας είχε πει;

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Κάθε μέρα, εγώ και η μαμά, περιμέναμε κάποιο σημάδι ή κάποιο μήνυμα από τον μπαμπά αλλά δεν τον ξαναείδαμε ποτέ. Ήταν πολλές οι φορές που ρωτούσα που ήταν ο μπαμπάς, αλλά κανένας δεν ήξερε. Ο μόνος τρόπος να μάθουμε που είναι και τι κάνει ο μπαμπάς είναι να έρθει και να μας το πει ο ίδιος. Έτσι μια μέρα απλά σταματήσαμε να περιμένουμε...

Το φάντασμα 2 φυσάει τη μύτη του σε ένα χαρτομάντηλο επειδή συγκινήθηκε.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Και η μαμά σου; Τι έγινε με αυτήν;

Το κορίτσι κάθεται στο κέντρο της σκηνής και τα φαντάσματα κάθονται δίπλα της -το ένα από τη μία, το άλλο από την άλλη- έχοντας βγάλει ένα κουτί χαρτομάντηλα για να δώσουν στο κορίτσι αν τα χρειαστεί.

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Μετά την εξαφάνιση του μπαμπά, η μαμά ήταν πολύ στεναχωρημένη. Είχε σταματήσει να χαμογελάει και μιλούσε πολύ σπάνια. Δεν είχε όρεξη για τίποτα. Ακόμα και όταν καταφέρναμε να βρούμε φαγητό αυτή δεν έβαζε στο στόμα της ούτε μπουκιά.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Μήπως δεν έτρωγε για να δώσει το περισσότερο φαγητό σε εσένα;

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Όχι, είμαι σίγουρη για αυτά που σας λέω. Μπορεί να είμαι μικρή, αλλά καταλαβαίνω τι συμβαίνει στους δικούς μου ανθρώπους ... Η μαμά αρρώστησε βαριά.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Αρρώστησε; Δεν πήγε σε κάποιο νοσοκομείο να την βοηθήσουν;

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Είχε αρρωστήσει τόσο πολύ, που όταν πήγε στον γιατρό ήταν ήδη αργά και δεν μπόρεσε να την σώσει...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Και εσύ έμεινες εντελώς μόνη σου; Δεν είχες, έστω, κάποιον συγγενή να μείνεις μαζί του, ή απλά κάποιον να σε βοηθήσει;

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Σαν ποιόν;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Την κοινωνία. Στις τωρινές εποχές υπάρχουν δομές και επαγγελματίες που δουλεύουν για την καλύτερη διαβίωση των παιδιών.

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Υπάρχουν όντως τέτοιοι άνθρωποι;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Ναι, έχω δει πολλούς...

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Δεν θυμάμαι να έχω γνωρίσει κανέναν τέτοιο.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Μα πως; Υπάρχουν τόσοι άνθρωποι που είναι δουλειά τους να βοηθάνε τα παιδιά όταν έχουν κάποιο πρόβλημα.

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Εμένα, πάντως, δεν με βοήθησε κανένας.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Κανένας;

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Ναι, έμεινα μόνη μου. Καταφέρνω και βγάζω λίγα λεφτά και αγοράζω φαγητό από τον φούρνο απέναντι, γιατί η κυρία φουρνάρισσα μου κάνει πάντα δώρο ένα κουλουράκι και πολλές φορές δεν με αφήνει να την πληρώσω, λέει είναι δώρο. Είναι δύσκολα, αλλά κάτι καταφέρνω να κάνω μόνη μου. Φοβάμαι όμως, γιατί μπορεί να υπάρξουν μέρες που δεν θα μπορέσω να φροντίσω τον εαυτό μου. Δεν έχω κανέναν να με βοηθήσει ...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Τότε θα σε βοηθήσουμε εμείς! Μπορείς να μείνεις στο σπίτι μας όσο θες!

Τα δύο φαντάσματα σηκώνονται, πιάνουν το κοριτσάκι από τα χέρια και το σηκώνουν όρθιο.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Ναι, μπορείς να μείνεις στο σπίτι μας όσο θες!

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Αλήθεια μου λέτε;!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Φυσικά! Μπορεί να είμαστε φαντάσματα, αλλά να ξέρεις ότι τα φαντάσματα δεν λένε ποτέ ψέματα!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Ναι, ναι. Σου το λέω και εγώ που είμαι φάντασμα και δεν λέω ψέματα.

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο σημαντικό είναι αυτό για μένα...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Εσύ δεν μπορείς να φανταστείς πόσο σημαντικά είναι αυτά που μας είπες σήμερα...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Χαιρόμαστε που μπορούμε να σε βοηθήσουμε!

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Κι εγώ χαίρομαι που βρέθηκαν κάποιοι να με ακούσουν, κι ας είστε φαντάσματα και μάλλον είστε πλασμένα από τη φαντασία μου.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Σου είπαμε ότι υπάρχουμε, αλλά είναι αργά και εσύ είσαι κουρασμένη. Ξάπλωσε να ξεκουραστείς.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Και το πρωί ξανασυζητάμε το αν υπάρχουμε ή όχι...

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Καληνύχτα, φαντασματάκια. **(στον εαυτό της)** Τι καλά που δεν πέρασα μόνη μου αυτή τη νύχτα... Πάει καιρός από την τελευταία φορά που συνέβη αυτό.

Το φάντασμα 2 φέρνει το παλτό του προ(*6)παππού και την σκεπάζει. Έτσι όπως την σκεπάζει βρίσκει ένα τσαλακωμένο χαρτί στην τσέπη της.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Τι είναι αυτό το χαρτί;

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Ένα φυλλάδιο. Το βρήκα πεταμένο στον δρόμο, αλλά δεν ξέρω τι λέει, δεν ξέρω να διαβάσω. Το πήρα γιατί είχε ωραία χρώματα.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Εντάξει, κοιμήσου τώρα. Καληνύχτα.

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Καληνύχτα φαντασματάκια! Καληνύχτα, μαμά και μπαμπά.

Το κορίτσι κλείνει τα μάτια του.

ΣΚΗΝΗ 3

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:
Κοιμήθηκε;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:
Ναι, κατευθείαν!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:
Τι μέρα και αυτή. Πραγματικά δεν περίμενα ποτέ τέτοια ανατροπή, ένα τόσο απλό και ήρεμο βράδυ.

Το φάντασμα 2 είναι απορροφημένο στο χαρτί που βρήκε στην τσέπη του κοριτσιού.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:
Τι λέει το χαρτί;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:
Ενημέρωση για τα δικαιώματα των παιδιών είναι. Κάποιος θα το πέταξε και κάπως έτσι κατέληξε στα χέρια της μικρής.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:
Πραγματικά λυπάμαι.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:
Το κοριτσάκι;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:
Όχι μόνο. Λυπάμαι και για τα υπόλοιπα παιδιά που αναγκάζονται να ζουν έτσι.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:
Έχεις δίκιο, είναι άδικο αυτό που συμβαίνει.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:
Περισσότερο, όμως, λυπάμαι τους ανθρώπους που κλείνουν τα μάτια τους όταν βλέπουν τέτοια περιστατικά. Αυτούς που νοιάζονται μέχρι να χρειαστεί να δράσουν οι ίδιοι. Αυτούς που βλέπουν μικρές ψυχές να βασανίζονται και να αντιμετωπίζονται από την κοινωνία σαν διαφορετικοί.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:
Όχι, όμως, επειδή είναι διαφορετικοί. Διαφορετικοί, επειδή έτσι τους ονόμασαν.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:
Αυτό το κορίτσι μας άνοιξε τα μάτια.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:
Μας βοήθησε να καταλάβουμε πόσο πολύ κοιτούσαμε τον εαυτό μας και τη μνήμη του παππούλη μας, που δεν συνειδητοποιήσαμε ποτέ ότι αυτός ο χώρος μπορεί να

χρησιμοποιηθεί για έναν καλό σκοπό. Θα διώχναμε τον έναν μεσίτη μετά τον άλλον, και τι θα καταφέρναμε με αυτό;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Θα καταφέρναμε να κρατήσουμε ένα σπίτι άδειο. Ένα σπίτι που δεν θα το χρησιμοποιούσε κανένας. Ένα σπίτι που θα έμενε άθιχτο ανά τους αιώνες, ενώ έξω υπάρχουν παιδιά που δεν έχουν που να μείνουν.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Νομίζω έχω μια πολύ καλή ιδέα!

Τα δύο φαντάσματα τρέχουν πίσω από τον μεγάλο μαυροπίνακα. Μένουν εκεί για λίγο και μετά τον γυρνάνε αναδεικνύοντας έτσι την πισινή του όψη. Στο πίσω μέρος του πίνακα βρίσκονται σχέδια για τη δημιουργία ενός ορφανοτροφείου. Πάνω από τα σχέδια, με κεφαλαία γράμματα, αναγράφεται ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟ “ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ”. Τα δύο φαντάσματα στέκονται πίσω από το κορίτσι που κοιμάται και πιάνονται χέρι-χέρι.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

Αφού έχουμε τη δυνατότητα...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Αφού μπορούμε να κάνουμε κάτι...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 1:

ΤΟΤΕ ΑΣ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ!

ΦΑΝΤΑΣΜΑ 2:

Σσστ!

Τα φώτα κλείνουν.

ΤΕΛΟΣ